

Disability Studies bij de Lunch
28 september '17

Sofie Sergeant

Sta mij toe aan te vangen met de woorden van Doortje Kal in haar artikel met Gustaaf Bos, over De waarde van ongelijkheid. Doortje citeert op haar beurt Harry Kunnemans met zijn metafoor van de **stoelendans** met maar één stoel: Het spreekgestoelte (Kunnemans, 1996): "Iedereen is erop uit het spreekgestoelte zo lang mogelijk bezet te houden en zijn manier van kijken, denken en spreken - zijn interpretaties - de anderen op te leggen."

Ik begin hiermee omdat onze dans hier vooraan
In wezen afstand wil nemen van deze o zo herkenbare
stoelendans met maar 1 stoel.

Mijn spreken wil andere spreekwijzen niet uitsluiten.
En ik wil ook mensen - die tot op vandaag - niet
spreken of die nog geen toegang vinden of krijgen tot
deze stoel uitnodigen dit alsnog te doen. Of, ik doe
een oproep om beter te luisteren of anders te
luisteren, zodat we de - somtijds anderse - stemmen
van ervaringsdeskundigen, ook kunnen begrijpen.

Want het is mijn kleur en uw kleur,
Mijn interpretatie en uw interpretatie,
Die kleur geeft aan het veelkleurige begrip van
ervaringsdeskundigheid.

Sta mij toe door te gaan met een volgende metafoor.
Het zal u verbazen maar het is die van de **tomaat**.

Kennis is het te weten dat een tomaat fruit is, en
geen groente.
Deze tomaat niet in een fruitsalade toe te voegen,
dat heet dan wijsheid.
Filosofie is het reflecteren over de vraag of dit dan
betekent dat ketchup een smoothie is.

Ik kom terug bij ervaringsdeskundigheid. Ervaringsdeskundigen bezitten een unieke kennis. Als mensen deze kennis zodanig kunnen inzetten dat hun unieke kennis verwondert, inspireert, andere perspectieven blootlegt, boeiende interactie uitlokt, stemmen versterkt, ... dan komen we dicht bij wijsheid. En als we dankzij de gedragen kennis open en vrij mogen debatteren en reflecteren, zonder schroom, zonder stigma en met respect voor de diversiteit en het volle mens-zijn Als de filosofie en het vrije denken mogen floreren, dan ontdekken we met z'n allen Dat we op wonderlijke creatieve antwoorden komen, ... of nieuwe vragen, dat mag ook.

Tot slot wil ik het hebben over **pannenkoeken** Het opgooien vraagt een zekere vaardigheid, en het opvangen ook.

Als mensen zich uiteten als ervaringsdeskundige, Dan doen ze dat niet 1 keer maar heel veel keren En dit 'outen' houdt altijd risico in. Hoe komt dit verhaal aan bij de ander? Luistert men goed, draagt men zorg voor mijn verhaal? Zal ik nog voor vol gezien worden? Met welke ogen kijkt hij/zij nu naar mij? Hoe kijk ik naar mijzelf? Hoeveel keer moet ik het vertellen en hoeveel energie blijft nog over? Brengt het iets en hoe weet ik dat?

Als mensen hun verhaal eruit gooien of zachtjes strooien, Wie zorgt er dan voor dat het goed opgevangen wordt? Hoe kunnen we elkaars verhaal met zorg vangen, laten landen, de ruimte geven dat het verdient?

Een stoel, een tomaat en een pannenkoek. Drie mogelijke ingrediënten en een plausibel begin van **gastvrijheid**. Maar gastvrijheid is meer, Het is de ander welkom heten zonder meer.

Ervaringsdeskundigheid valt of staat niet met diploma,

Ervaringsdeskundigheid is niet uit te drukken in modules of in punten.

Wat ervaringsdeskundigen bindt, is het niet het defect,
Wat bindt zijn de verhalen van lijden,
weerbarstigheid, sukkelen en aanmodderen, van succes ook, van veerkracht.
Wat bindt is het talent voor luisteren, voor de juiste vraag, voor dat net even anders kunnen kijken, voor dat niet even snel oplossen, helpen en redden maar het laten zijn.

Ervaringsdeskundigen aller landen
Laat u niet inpakken, verpakken en uitpakken
Laten we
Zonder drempel
Het vreemde vieren
Want

Een etiket is zo gezet.